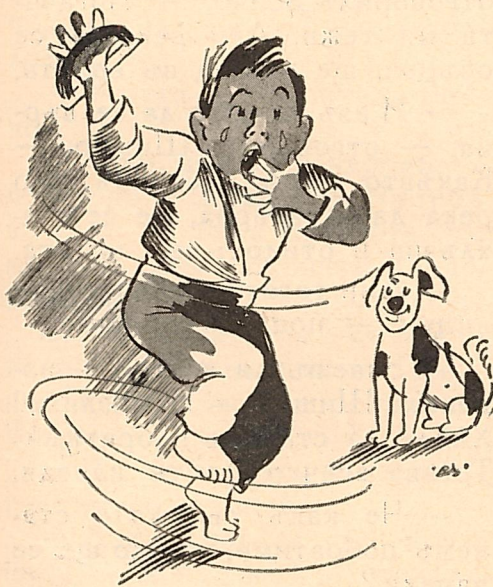

не, защото баща му навреме бѣше скрилъ всичко, мушна се въ зимника. Презъ четвъртитата дупка, оставена за прозорче, падаше снопче свѣтина. Рапончо се заозърта, като крадецъ. Ритна едно счупено буре, което проехтѣ. Отскубна глава празъ лукъ, лапна

отъ нея. Следъ като съ мжка изгледа заключенитѣ съ по два катинара сандѣчета, пълни съ разни сѣчива, той се изправи предъ квадратчето свѣтина и видѣ невиданъ до сега предметъ.

— Ха! — рече си Рапончо и протегна ржка.

Но въ сщия мигъ клюсата рече:

— Щракъ! — и желѣзнитѣ халки се забиха въ ржката му.

— Олеле, момо-о-о, оле-ле-е-е! — запищѣ Рапончо и хукна навънъ съ клюсата на ржка.

Дълго вика той „олеле, мамо“ но майка му я нѣмаше да го чуе. Най-сетне дотича баща му.

— На такава глава, такава слава! — клати глава той.

— Олеле-е-е! — примира отъ болки Рапончо.

— А-а? — позасмѣ се баща му и почна да разтваря клюсата.

— Ай! Ай... ай!

— Мълчи! — викна му той.

— Кому съмъ казвалъ азъ, че тия ржчички трѣбва да мирясатъ!

И като свали клюсата, добави:

— Ха сега иди да диришь друго да пипашъ!

Рапончо дълго оглежда кървавата бразда на ржката си и дълго хълца. Ала отъ тоя день той за всичко по-напредъ питаше, па тогава пипаше.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

